

Lieta Nr.112025613

S P R I E D U M S

Rēzeknē

2013.gada 27.decembrī

Latgales apgabaltiesas Kriminālietu tiesas kolēģija
šādā sastāvā: tiesnesis - referents – A.Strauts,
tiesneši – A.Vilmanis un I.Raciņš,

rakstveida procesā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu sakarā ar administratīvā pārkāpuma izdarīšanā vainojamās personas J A iesniegto apelācijas sūdzību par Daugavpils tiesas 2013.gada 18.oktobra spriedumu, ar kuru atstāts negrozīts Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka A.Pumpura 2013.gada 15.augusta lēmums Nr.2142, bet J A sūdzība par šo lēmumu noraidīta.

Noklausoties tiesneša – referenta ziņojumu, pārbaudot apelācijas sūdzībā norādītos argumentus, administratīvā pārkāpuma lietas materiālus un Daugavpils tiesas sprieduma likumību un pamatotību, apelācijas instances tiesa

k o n s t a t ē

2013.gada 18.jūnijā Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona 4.rotas jaunākais inspektors R.Ziemelis sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PA 904401 par to, ka J A 2013.gada 18.jūnijā, plkst.14.50 vadīja motociklu Kawasaki ZX6R, valsts reģ.Nr. , Rīgā, pa Kalnciema ielu no Melnsila ielas puses Lielirbes ielas virzienā ar braukšanas ātrumu 117 km/h, pie atļautā braukšanas ātruma 50 km/h, ceļa zīmes Nr.518 „Apdzīvotas vietas sākums” darbības zonā. Tādējādi, J.A pārkāpa 2004.gada 29.jūnija Ministru kabineta noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi” 114.punktu, atbildība par kura pārkāpumu paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 149.⁸ panta divdesmit otrajā daļā.

Savukārt 2013.gada 19.jūnijā Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Satiksmes administratīvo pārkāpumu izskatīšanas biroja priekšnieka p.i. T.Kokina pieņēma lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr.050/PA 904401 uzlikt J.A naudas

sodu Ls 270 apmērā, atņemot transportlīdzekļu vadišanas tiesības (tajā skaitā, arī traktortehnikas Nr.A) uz 3 (trīs) mēnešiem.

Par minēto Iestādes amatpersonas 2013.gada 19.jūnija lēmumu J.A iesniedza sūdzību Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldē, taču, ar Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes (turpmāk – Iestādes) priekšnieka vietnieka A.Pumpura 2013.gada 15.augusta lēmumu Nr.2142 Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Satiksmes administratīvo pārkāpumu izskatīšanas biroja priekšnieka p.i. T.Kokinas 2013.gada 19.jūnija lēmums lietā Nr.050/PA 904401 atstāts negrozīts, bet J A sūdzība par šo lēmumu noraidīta.

Nepiekritot Iestādes amatpersonas 2013.gada 15.augusta lēmumam Nr.2142, J A vērsās ar sūdzību Daugavpils tiesā, lūdzot atcelt šo lēmumu pilnīgi un izbeigt administratīvo lietvedību lietā.

Ar Daugavpils tiesas 2013.gada 18.oktobra spriedumu Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka A.Pumpura 2013.gada 15.augusta lēmums Nr.2142 atstāts negrozīts, bet J A sūdzība par šo lēmumu, kā nepamatota, noraidīta.

Par šo Daugavpils tiesas 2013.gada 18.oktobra spriedumu J A iesniedza apelācijas sūdzību, kurā lūdz: Daugavpils tiesas spriedumu atcelt pilnībā un administratīvo lietvedību lietā izbeigt, jo tiesa nepareizi novērtējusi pierādījumus lietā; nozīmēt lietas izskatīšanu tiesas sēdē; izsaukt uz tiesu kā lieciniekus Valsts policijas darbiniekus R. Ziemeli un R.Šīmani.

Proti, J. apelācijas sūdzībā norādījis, ka konkrētajā gadījumā Policijas galējā lēmuma (2013.gada 15.augusta lēmums Nr.2142) un tiesas sprieduma nepareizība izpaužas nepareizā apsūdzību pamatojošo pierādījumu (policijas darbinieku ziņojumi un protokols) ticamības novērtēšanā, kā argumentus šim apgalvojumam norādot:

[1.] Viņam piemērots bargais sods ir piemērots, pamatojoties tikai uz viena avota pierādījumiem, proti, jau agrāk melos pieķertu policijas darbinieku R.Šīmaņa un R.Ziemeļa ziņojumiem un viņu sastādīto administratīvā pārkāpuma protokolu. Šo abu policijas darbinieku ziņojumu falsifikācijas fakts pierādīts ar spēkā stājušos spriedumu citā identiskā lietā (Administratīvās rajona tiesas 28.06.2010. spriedums lietā Nr.A42960109).

Tādējādi ir nepareizs Daugavpils tiesas secinājums spriedumā, ka citā lietā konstatēto ziņojumu falsifikācijas faktu nav pamata attiecināt uz šo lietu. Tieši piemēri no citas lietas par šiem pašiem policijas darbiniekiem palīdz vērtēt viņu sastādītā protokola un ziņojuma ticamību. Tāpat arī ir absurdī kā vienīgo pierādījumu izmantot policijas darbinieku subjektīvos iespaidus apstākļos, kad ir pierādīts fakts, ka šie darbinieki iepriekš ir bijuši iesaistīti ziņojumu fabricēšanā.

[2.] Personas apstrīdēts protokols nav pierādījums personas vainai. Personas vainas pierādīšanai, izņemot policijas darbinieku sastādītajam protokolam, lietā jābūt vēl citiem pierādījumiem, piemēram, videoierakstiem

u.fxml, uz ko norādījusi arī Administratīvā rajona tiesa 2006.gada 24.maija spriedumā lietā Nr.A42433505, norādot, ka „gadījumos, kad persona apstrīd protokolā norādito pārkāpuma faktu, t.i., apstrīd protokolu, policijas darbiniekiem nepieciešams iegūt citus pierādījumus par pārkāpumu, - ar video vai foto iekārtām, liecinieku liecībām u.fxml”. Taču, izskatāmajā lietā, kā jau tas minēts iepriekš, izņemot policistu ziņojumus ar nepatiesu informāciju, citu pierādījumu par pārkāpumu nav.

[3.] Policistu ziņojumi kā pierādījumi ir jāvērtē kritiski, jo šādi ziņojumi tradicionāli ir tikai policistu vēlmju izklāsts par to, kā viņi vēlējās, lai būtu patiesībā noticis, kā arī policisti ir ieinteresēti sniegt paskaidrojumus sev par labu, ko norādījusi arī Administratīvās rajona tiesa 2012.gada 19.decembra spriedumā (lietā Nr.142263211), norādot, ka „šiem ziņojumiem nevar dot priekšroku, jo arī policijas darbinieks ir ieinteresēts sniegt paskaidrojumus sev par labu”. Konkrētajā gadījumā ziņojumus sastādījušas tās pašas personas, kuras izvirza apsūdzību pārkāpuma izdarīšanā. Attiecībā par šādu ieinteresētību, arī Satversmes tiesa 2002.gada 20.jūnija spriedumā (lietā Nr.2001-17-0106) norādījusi, ka „Valsts pārvaldes iestādes vai augstākas amatpersonas, kas Latvijā saskaņā ar administratīvo procesu izskata personu sūdzības par uzlikto administratīvo sodu, nevar uzskatīt par objektīvām institūcijām vai amatpersonām Konvencijas 6.panta izpratnē, jo tās ir vairāk vai mazāk ieinteresētas attiecīgās lietas iznākumā”.

Tāpat jāņem vērā tas, ka nevienam pierādījumam nav iepriekš noteikta spēka, par ko savā spriedumā norādījusi arī Administratīvā rajona tiesa (2011.gada 16.februāra spriedumā lietā Nr.142012209), norādot: „...Nevienam pierādījumam nav iepriekš noteikta spēka un tas nesaista iestādi un tiesu. Tādējādi fakts, ka ziņas sniegusi valsts amatpersona, konkrētajā gadījumā Valsts policijas darbinieki, pats par sevi nenozīmē, ka šīs ziņas ir patiesas”. Savukārt Rīgas pilsētas Centra rajona tiesa 01.07.2010. lēmumā lietā Nr.127055610 norādījusi: „Policijas darbinieku ziņojumi nav atzīstami par pieļaujamiem un ticamiem pierādīšanas līdzekļiem, jo to rakstītāji netiek brīdināti par kriminālatbildību par apzināti nepatiesu ziņu norādīšanu, tāpēc ar tiem nav nosakāma pie administratīvās atbildības sauktās personas vaina”.

Ievērojot minēto un to, ka konkrētajā gadījumā abu policijas darbinieku, kuri sastādīja ziņojumus par pārkāpumu, - R.Šīmaņa un R.Ziemeļa ziņojumos ir pretrunas par vairākiem būtiskiem momentiem J.A pārkāpuma fiksēšanā, proti: kurš tieši no šiem policistiem un ar kādu tieši radaru fiksēja ātrumu, un vai vispār to fiksēja; vai motociklists, kurš, kā apgalvo policisti, pārsniedza ātrumu, vispār atradās policistu redzesloka, tiesa nevarēja vienkārši pievienoties Iestādes lēmuma motivācijai. Ar šādu tiesas rīcību netika nodrošināt objektivitāte lietas izskatīšanā.

[4.] Kā prettiesiska vērtējama videoieraksta neveikšana, līdz ar ko nav ievērots policijai uzliktais pierādīšanas pienākums. Konkrētajā gadījumā policija, neizpildot tai ar likumu uzlikto pienākumu veikt videoierakstu,

vienlaikus, ir pārkāpusi Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 243.panta otrajā daļā noteikto pierādīšanas pienākumu un tādējādi radījusi situāciju, ka vairs nav iespējams pārliecināties par būtiskiem lietas apstākļiem, tostarp, policistu ziņojumu ticamību. Līdz ar to, konkrētajā gadījumā ir nepareizs pirmās instances tiesas secinājums, ka videoieraksta neveikšana neietekmēja lietas izskatīšanas procesu.

[5.] Konkrētajā gadījumā ir apšaubāms ar „Iskra” radaru fiksētais ātruma mērījums, jo lietā nav neviens pierādījuma par tādiem būtiskiem apstākļiem, kā mērījuma fiksēšanas laiks un transportlīdzeklis, uz kuru mērījums varētu attiekties. Lietā, izņemot policistu ziņojumus, pat nav tādu pierādījumu, ka bija fiksēts tieši tāds ātrums. Jāņem vērā, ka praksē ir pierādīts fakts, ka minētajiem radariem ir problēmas ar mērījumu pareizību, jo tie var uzrādīt jebkuru ātrumu jebkuram transportlīdzeklim, pat tad, ja transportlīdzeklis tehniski nemaz ar tādu ātrumu nevar braukt. Šajā sakarā Rīgas pilsētas Kurzemes priekšpilsētas tiesas 18.04.2001.spriedumā (lietā Nr.C28374300) pamatoti norādīts: „...Tā kā uz radara bijis redzams tikai skaitlis „86” bez citām transportlīdzekli identificējošām pazīmēm, tiesa uzskata, ka nav pamata apgalvojumam, ka radara rādījums attiecas tieši uz G.Č. automašīnas braukšanas ātrumu. Turklāt, tiesas sēdē netika gūti pierādījumi tam, ka minētais radara rādītājs fiksēts tieši laikā, kad garām braukusi G.Č. automašīna”.

Nemot vērā minēto un to, ka konkrētajā gadījumā lietā pastāv strīds un vērtējama tieši radara mērījuma ticamība, apelācijas sūdzībai tiek pievienoti vairāki video par radara „Iskra” nekonsekvento darbību, piemēram, pat stāvošai automašīnai uzrādot ātrumu virs 140 km/h, kā arī izvilkumi no radaru instrukcijām (pielikums Nr.2, Nr.3 un Nr.4).

[6.] Konkrētajā gadījumā netika ievērots arī nevainīguma prezumpcijas princips, jo J.A. tika atzīts par vainīgu pārkāpuma izdarīšanā, neņemot vērā, ka lietā pierādījumu personas vainai nemaz nav. Proti, lietai pievienotajā policijas lēmumā nav norādīts neviens pierādījums, kurš pierādītu viņa vainu izvirzītajā apsūdzībā.

Savu lūgumu noteikt tiesas sēdi lietā un uzaicināt liecinekus uz tiesas sēdi, J.A. pamato ar to, ka pirmās instances tiesā viņš maldīgi paļāvās uz nevainīguma prezumpciju un nelūdza izsaukt liecinekus, taču, tā kā tiesa nav bijusi kritiska pret viņa vainu pamatojošo pierādījumu trūkumu lietā, apelācijas instances tiesā būtu nepieciešams izsaukt un nopratināt abus notikumā iesaistītos policijas darbiniekus, t.i., R.Ziemeli un R.Šimani. No šiem policijas darbiniekiem nepieciešams precizēt, kurš no viņiem kurā vietā stāvēja, kurš mērija ātrumu, kādā veidā viņi varēja būt pārliecināti, ka motocikls, kurš viņiem patraucās garām ar ātrumu 117 km/h un vēlāk neapšaubāmi pazuda no redzesloka, bija tas pats motocikls, ko vadīja J.A. un kuru policija sastapa tikai pie tirdzniecības centra „Spice”. Tādejādi, šo jautājumu noskaidrošanai nepieciešams noteikt tiesas sēdi.

Pārbaudot administratīvā pārkāpuma lietā atrodošos materiālus un apelācijas sūdzībā norādītos argumentus, apelācijas instances tiesa secina,

ka iesniegto materiālu apjoms ir pietiekošos, lai pārbaudītu pirmās instances tiesas sprieduma likumību un pamatotību un pārbaudītu apelācijas sūdzībā norādītos argumentus, tostarp, lai izskatītu lietu un apelācijas sūdzību rakstveida procesā.

Pārbaudot pirmās instances tiesas sprieduma likumību un pamatotību, apelācijas instances tiesa konstatē, ka pirmās instances tiesa, pārbaudot iesniedzēja sūdzībā norādītos argumentus, noklausoties tiesas sēdē izteiktos apgalvojumus, noklausoties Valsts policijas pārstāvja argumentus un viedokli, izdarīja secinājumu, ka tiesas sēdē pārbaudītie pierādījumi novērš saprātīgas šaubas par to, ka J.A 2013.gada 18.jūnijā plkst.14.50, Rīgā, pa Kalnciema ielu vadīja motociklu Kawasaki ZX6R, valsts reģistrācijas numurs , no Melnsila ielas pušes Lielirbes ielas virzienā ar braukšanas ātrumu 117 km/h pie atļautā braukšanas ātruma 50 km/h, ceļa zīmes Nr.518 „Apdzīvotas vietas sākums” darbības zonā. Tādējādi J.A izdarīja Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.⁸ panta divdesmit otrajā daļā paredzēto pārkāpumu.

Pirmās instances tiesa konstatēto secinājumu pamato, ka Iestāde, pieņemot Lēmumu Nr.2142, ir pilnīgi un vispusīgi izvērtējusi visus lietā esošos pierādījumus un izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 272.panta prasībām. Sūdzības iesniedzējs tiesai ir norādījis identiskus argumentus, kādi bija norādīti sūdzībā Iestādei, kas jau tika izvērtēti Iestādes Lēmumā Nr. 2142. Tiesa atzinusi, ka, izvērtējot sūdzībā norādītos argumentus par faktiskajiem pārkāpuma apstākļiem, tie ir identiski tiem, kas bija norādīti Iestādei adresētajā sūdzībā. Nemot vērā to, ka Iestāde tos jau ir vērtējusi un tiesa pievienojas Iestādes lēmumā norādītajai motivācijai, atkārtotai argumentu izvērtēšanai nav pamata.

Apelācijas sūdzības iesniedzējs nepiekrit šādai pirmās instances tiesas argumentācijai un izdarītajam secinājumam, jo uzskata, ka ar šādu tiesas rīcību netika nodrošināta objektivitāte lietas izskatišanā, jo kā Iestādes, tā arī tiesa kā vienīgo pierādījumu viņa vainīgumam izmantoja policijas darbinieku subjektīvos iespaidus, lai arī ir pierādīts fakts, ka šie abi darbinieki iepriekš ir bijuši iesaistīti ziņojumu fabricēšanā.

Apelācijas instances tiesa, izskatot konkrēto lietu, nepārbaudīs sūdzības iesniedzēja norādītos apgalvojumus, ka Valsts policijas darbinieki R.Šīmanis un R.Ziemelis iepriekš veikuši kādas nelikumīgas darbības administratīvo pārkāpumu lietās, bet pārbaudīs, vai pirmās instances tiesa pietiekoši un kvalitatīvi novērtējusi pierādījumus, kas tika iesniegti pirmās instances tiesai, lai tiesa izdarītu secinājumu, ka J.A izdarīja Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.⁸ panta divdesmit otrajā daļā paredzēto pārkāpumu.

Apelācijas instances tiesa, tāpat kā pirmās instances tiesa konstatē, ka lietā nepastāv strīds par to, ka sūdzības iesniedzējs J.A 2013.gada 18.jūnijā plkst.14.50 vadīja motociklu Kawasaki ZX6R, valsts reģistrācijas

numurs , Rīgā, pa Kalnciema ielu, no Melnsila ielas puses Lielirbes ielas virzienā, ceļa zīmes Nr.518 „Apdzīvotas vietas sākums” darbības zonā.

Lietā ir strīds par to, vai policijas darbinieka fiksētais un administratīvajā protokolā norādītais ātruma mērījums attiecas tieši uz sūdzības iesniedzēja J.A vadīto motociklu.

Valsts policijas Iestādes un pirmās instances tiesa uzskata, ka lietas materiālos ir pietiekoši pierādījumu, lai varētu secināt, ka sūdzības iesniedzējs izdarījis administratīvo pārkāpumu, par kuru saukts pie administratīvās atbildības. Kā Valsts policijas Iestādes savos nolēmumos, tā pirmās instances tiesa nolēmumā norāda, ka J A nevainīgums izvirzītajā apsūdzībā tiek atspēkots ar: 2013.gada 18.jūnija administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PA904401; lēmumu lietā Nr.PA904401; policijas darbinieku R.Ziemeļa un R.Šīmaņa ziņojumiem; SIA „Latvijas Nacionālais metroloģijas centrs” izsniegto atkārtotas verificēšanas sertifikātu Nr.E0581V12.

Izvērtējot iepriekš minētos pierādījumus kopsakarībās, Iestāde un pirmās instances tiesa secināja, ka J.A vaina konstatētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā ir pilnībā pierādīta.

Turklāt, Iestāde, izvērtējot policijas darbinieku ziņojumos norādīto, secināja, ka policijas darbiniekiem nebija nekādu šķēršļu konstatēt pārkāpumu. Šāds apgalvojums apstiprinās, apskatot notikuma vietu, no policijas darbinieku redzesloka (27.lietas lapa). Veicot mērījumu ar radaru „Iskra 1”, policijas darbinieks fiksē ātrumu tikai vienā virzienā braucošiem transportlīdzekļiem, atkarībā no tā, kāds ātruma mērīšanas virziens ir uzlikts vai nu pretī braucošiem vai aizejošiem transportlīdzekļiem. Konkrētajā gadījumā policijas darbinieks mērījumu veicis aizejošam transportlīdzeklim, un, tā kā radars fiksē ātrumu tikai aizejošam transportlīdzeklim, tad uzmanība pretī braucošajiem transportlīdzekļiem nav jāpievērš (19.lietas lapa). Turklāt, Iestāde nesaskatīja loģisku pamatojumu tam, ka policijas darbinieki būtu motivēti braukt pakaļ transportlīdzeklim, kurš nav pārkāpis Ceļu satiksmes noteikumu prasības.

Izskatot iesniedzēja sūdzību, lietā nav konstatēti apstākļi, kas dotu pamatu apšaubīt policijas darbinieku objektivitāti, kā arī apstākļi, kas liecinātu, ka policijas darbinieki ir tieši vai netieši ieinteresēti lietas iznākumā, personīgu motīvu dēļ vai ir klūdījušies attiecībā uz viņu izklāstītajiem faktiem (19.lietas lapa).

Pārbaudot un izvērtējot iepriekš minētos pierādījumus un secinājumus apelācijas instances tiesā, apelācijas instances tiesa secina, ka konkrētajā lietā nav iegūti droši, ticami un pietiekoši pierādījumi, kas izslēgtu saprātīgās šaubas, ka J A 2013.gada 18.jūnijā plkst.14.50, vadīja motociklu Kawasaki ZX6R, valsts reģistrācijas numurs , Rīgā, pa Kalnciema ielu, no Melnsila ielas puses Lielirbes ielas virzienā, ceļa zīmes Nr.518 „Apdzīvotas vietas sākums” darbības zonā, ar braukšanas ātrumu 117 km/h, pie atļautā braukšanas ātrumā 50 km/h.

No nevainīguma prezumpcijas principa ieriet, ka personai administratīvā pārkāpuma lietā nav jāpierāda savs nevainīgums, bet iestādei ir jāpierāda, ka persona ir vainīga pārkāpuma izdarīšanā, par kuru iestāde ir saukusi personu pie atbildības. Tāpēc, saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 243.panta otro daļu, iestādē pierādīšanas pienākums administratīvā pārkāpuma lietā ir institūcijai (amatpersonai), kura sauc personu pie administratīvās atbildības, bet tiesā - iestādei.

Atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 243.panta pirmajā daļā iesniegtajiem pierādījumiem, tiesa saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.⁶ pantu konstatē, vai ir noticis administratīvais pārkāpums un vai persona, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ir vainīga šāda administratīvā pārkāpuma izdarīšanā.

Izskatot konkrēto lietu, sakarā ar J.A sūdzību, pirmās instances tiesa pievienojusies (66.lietas lapa) Iestādes izdarītajiem secinājumiem par J.A vainīgumu (15.-20.lietas lapa).

Apelācijas instances tiesa iepriekš spriedumā norādīja, ka Iestāde J.A nevainīgumu atspēko ar: 2013.gada 18.jūnija administratīvā pārkāpuma protokolu Nr. PA904401; lēmumu lietā Nr.PA904401; policijas darbinieku R.Ziemeļa un R.Šīmaņa ziņojumiem; SIA „Latvijas Nacionālais metroloģijas centrs” izsniegtos atkārtotas verificēšanas sertifikātu Nr.E0581V12.

Apelācijas instances tiesa norāda, ka administratīvā pārkāpuma protokols ir Iestādes (amatpersonas) izvirzītā apsūdzība jeb izteiktais pieņēmums, ka persona ir izdarījusi tajā norādīto pārkāpumu. Administratīvajā protokolā fiksētās ziņas Iestāde vai tiesa vērtē kopsakarībā ar citiem pierādījumiem, kuri apstiprina vai atspēko protokolā izteikto pieņēmumu, ka persona ir izdarījusi tajā fiksēto administratīvo pārkāpumu.

Lēmums administratīvā pārkāpuma lietā par pierādījumu klūst tad, kad tas ir stājies likumīgā spēkā (legālās prezumpcijas fakts).

SIA „Latvijas Nacionālais metroloģijas centrs” izsniegtais atkārtotas verificēšanas sertifikāts, kā pierādījums lietā, ir nepieciešams, ja lietā pastāv strīds par konkrētās mērīcēs atbilstību, derīgumu un precizitāti, tai paredzēto mērījumu veikšanai.

Konkrētajā lietā pastāv strīds par to, ka policijas darbinieki R.Šīmanis un R.Ziemelis, izmantojot radaru „Iskra – 1”, nav pareizi fiksējuši J.A vadītā motocikla braukšanas ātrumu vai fiksējuši cita motocikla braukšanas ātrumu.

Policijas darbinieki R.Ziemelis un R.Šīmanis dienesta ziņojumos apgalvo, ka, izmantojot radaru „Iskra – 1”, konstatēja, ka J.A motociklu vadīja ar ātrumu 117 km/h, pastāvot atļautā braukšanas ātruma ierobežojumam - 50 km/h. Savukārt J.A noliedz, ka būtu pārkāpis ar ierobežojumu noteikto ātrumu, vadot motociklu.

Tātad apelācijas instances tiesai ir jāizvērtē policijas darbinieku ziņojumos norādītā informācija un sūdzības iesniedzēja argumenti, nevis ar radaru „Iskra – 1” fiksētais mērījums, jo tādu Iestāde iesniegt nav spējīga, kā

arī nav iesniegusi citus pierādījumus, kas papildus apstiprinātu Iestādes izvirzīto pieņēmumu.

Turklāt, Iestāde apelācijas instances tiesai nav iesniegusi iebildumus J.A iesniegtajai apelācijas sūdzībai. Šāda iestādes bezdarbība liecina, ka Iestāde turpmāk nav ieinteresētā uzturēt izvirzīto pieņēmumu par J.A vainīgumu.

No J.A 2013.gada 18.jūnija paskaidrojuma redzams (29.lietas lapa), ka sastādītajam protokolam nepiekrit, jo braucis ar atļauto braukšanas ātrumu. Gan blakus, gan priekšā brauca citi transporta līdzekļi, kuri varēja atrasties mērījuma zonā.

Turklāt, no Valsts policijas darbinieka R.Ziemeļa 2013.gada 18.jūnija dienesta ziņojuma redzams (28.lietas lapa), ka 2013.gada 18.jūnijā, plkst.14.58, tika sastādīts protokols Nr.PA 904401. Par pārkāpumu paskaidrojis, ka protokolā minētais motocikls brauca protokolā minētajā virzienā, apsteidzot automašīnas, kuras brauca tajā pašā virzienā. Motocikls brauca starp automašīnām, un ātrums tika fiksēts kā aizejošam. Ar kolēgi atradās Kalnciema un Dreiliņu ielu krustojumā. Dotais motocikls tika panākts un apturēts pie lielveikala „Spice”. Motocikla vadītājs jautāja: „Vai ir videoieraksts?”. Videoieraksta nebija, un motocikla vadītājs atbildēja, ka tādā gadījumā viņš nepiekrit protokolam, jo esot bijis cits motocikls. Dotais motocikls visu laiku atradās viņu redzeslokā. Citu motociklu nebija.

No Valsts policijas darbinieka R.Šīmaņa ziņojuma redzams (25.lietas lapa), ka 2013.gada 18.jūnijā, kopā ar policijas darbinieku R.Ziemeli, Kalnciema un Dreiliņu ielu krustojumā kontrolējuši atļautā braukšanas ātruma ievērošanu uz Kalnciema ielas pārvada. Dienesta transportlīdzeklis bijis novietots uz Dreiliņu ielas, 25 metrus no krustojuma. Pulksten 14.50 R.Ziemelis ar mērierīci „Iskra 1” Nr.13192D fiksēja braukšanas ātrumu aizbraucošajam motociklam Kawasaki, valsts reģistrācijas numurs TD3902, zilā krāsā. Radars uzrādīja tā ātrumu 117 km/h. Pārkāpums bija acīmredzams un nepārprotams, motocikls apsteidza tajā pašā virzienā braucošos 3 līdz 4 transportlīdzekļus. Pēc ātruma fiksēšanas R.Šīmanis steidzies uz dienesta transportlīdzekli, piebraucis pie policijas darbinieka R.Ziemeļa, un viņi kopā uzsākuši sekot motociklam. Motociklu panākuši tilta otrajā pusē un turpinājuši tam sekot līdz lielveikalam „Spice”.

Apelācijas instances tiesa norāda, ka policijas darbinieku R.Šīmaņa un R.Ziemeļa dienesta ziņojumi konkrētajā lietā tiek vērtēti kā pierādījumi, Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 243.panta izpratnē.

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 243.panta astoto daļu, pierādījuma ticamība ir kādas ziņas patiesuma konstatēšanas pakāpe. To, cik ticamas ir pierādišanā izmantojamās ziņas par faktiem, izvērtē, aplūkojot visus administratīvā pārkāpuma lietvedības laikā iegūtos faktus vai ziņas par faktiem kopumā, savstarpējā sakarībā. Nevienam no pierādījumiem nav iepriekš noteikta augstāka ticamības pakāpe, attiecībā pret pārējiem pierādījumiem.

Izvērtējot Valsts policijas darbinieku R.Šīmaņa un R.Ziemeļa dienesta ziņojumos norādito informāciju, apelācijas instances tiesai rodas šaubas, ka administratīvajā protokolā norādītais fiksētais ātrums ir tas ātrums, ar kādu J.A vadīja motociklu.

R.Šīmanis ziņojumā norāda (25.lietas lapa), ka pulksten 14.50 R.Ziemelis ar mērīri „Iskra 1” Nr.13192D fiksēja braukšanas ātrumu aizbraucošajam motociklam Kawasaki, valsts reģistrācijas numurs , zilā krāsā. Radars uzrādīja tā ātrumu 117 km/h. Pārkāpums bija acīmredzams un nepārprotams, motocikls apsteidza tajā pašā virzienā braucošos 3 līdz 4 transportlīdzekļus.

Savukārt R.Ziemelis savā dienesta ziņojumā nemerāda (28.lietas lapa), ka, izmantojot mērīri „Iskra 1” Nr.13192D, fiksēja braukšanas ātrumu aizbraucošajam motociklam Kawasaki, valsts reģistrācijas numurs , un radars uzrādīja tā ātrumu 117 km/h.

Abi policijas darbinieki dienesta ziņojumos norāda, ka pēc ātruma fiksēšanas ar dienesta transportlīdzekli uzsākuši sekot motociklam. Motociklu panākuši tilta otrajā pusē un turpinājuši tam sekot līdz lielveikalā „Spice”.

Apelācijas instances tiesa nesniedz vērā, ka R.Ziemelis dienesta ziņojumā norādito informāciju sniedz uzreiz pēc protokola sastādīšanas, bet R.Šīmanis - tikai 2013.gada 9.augustā.

Kā jau tas tika minēts, konkrētajā gadījumā R.Ziemelis dienesta ziņojumā nemerāda, ka, izmantojot mērīri „Iskra 1” Nr.13192D, fiksēja braukšanas ātrumu aizbraucošajam motociklam Kawasaki, un radars uzrādīja tā ātrumu 117 km/h. R.Ziemelis dienesta ziņojumā vispār nemerāda, kādu ātrumu fiksēja motociklam, un ka par konstatēto ātruma pārsniegšanu būtu informējis savu kolēgi R.Šīmani. Tātad R.Ziemeļa dienesta ziņojumā norādītā informācija neatspoguļo izdarītā likumpārkāpuma būtību.

Turklāt, R.Šīmanis, kurš, pildot dienesta pienākumus, neizmantoja mērīri „Iskra 1” Nr.13192D, zina, ka aizbraucošajam motociklam Kawasaki, valsts reģistrācijas numurs , radars uzrādīja tā ātrumu 117 km/h, lai arī pats ar mērīri ātrumu nefiksēja.

Apelācijas instances tiesa uzskata, ka policijas darbinieku dienesta ziņojumiem un personu paskaidrojumiem jeb sākotnējām ziņām ir piešķirama lielāka ticamība, jo tie dod objektīvāku priekšstātu par faktiskajiem lietas apstākļiem. Tāpēc konkrētajā lietā lielāka ticamības pakāpe tiek dota R.Ziemeļa dienesta ziņojumā norādītajai informācijai.

Pirmatnējais nolēmums par administratīvā soda piemērošanu J.A pieņemts 2013.gada 19.jūlijā. R.Šīmanis dienesta ziņojumu uzrakstījis un iesniedzis 2013.gada 9.augustā, t.i., 22 dienas vēlāk pēc sākotnējā lēmuma pieņemšanas, un nedēļu pirms sūdzības izskatīšanas Valsts policijas Iestādē.

Apelācijas instances tiesas tiesnešu profesionālā un dzīves pieredze liecina, ka policijas darbinieki pēc tik ilga laika neatceras protokolā norādītā

pārkāpuma izdarišanas apstākļus un pārkāpēja personību, aizbildinoties ar to, ka pēc fiksētā pārkāpuma, veicot dienesta pienākumus uz autoceļiem, ir saskārušies ar daudziem līdzīgiem likumpārkāpumiem un daudziem transporta līdzekļu vadītājiem, sastādījuši daudzus administratīvos protokolus.

R.Šīmaņa dienesta ziņojumā norādītā informācija, kas sniegta pēc 22 dienām, pēc pārkāpuma fiksēšanas, ir pārāk pārliecinoša un detalizēta, kas Ceļu policijas darbiniekim ir neraksturīgi. Tāpēc tiesa tai piešķir vismazāko ticamības pakāpi. Turklat, R.Šīmaņa dienesta ziņojums lietai ir novēloti pievienots, jo tas ir uzrakstīts pēc sākotnējā lēmuma pieņemšanas. Tāpēc apelācijas instances tiesai ir pamats secināt, ka šāds dienesta ziņojums iesniegts ar mērķi, lai netiktu atspēkoti administratīvajā protokolā minētie fakti.

Turklāt, Valsts policijas darbinieki R.Šīmanis un R.Ziemelis dienesta ziņojumos norāda, ka J.A vadītā motocikla ātrums tika fiksēts, izmantojot radaru - mērierīci „Iskra 1” Nr.l3192D. Braukšanas ātrumu fiksēja aizbraucošam motociklam Kawasaki, un radars uzrādīja tā ātrumu 117 km/h. Protokolā minētais motocikls brauca, apsteidzot automašīnas, kuras brauca tajā pašā virzienā. Motocikls brauca starp automašīnām, un ātrums tika fiksēts kā aizejošam.

Lai arī radars „Iskra 1” Nr.l3192D ir augstas precizitātes mērierīce, kuras darbības pamatā ir Doplera efekts. Ierīces datu apstrādes algoritms veidots, lai fiksētu kustībā esošos objektus ar vislielāko ātrumu, ja tas pārsniedz 10 km/h robežu. Tomēr, izmantojot šo mērierīci, pastāv kā teorētiska, tā praktiska iespēja klūdīties, ja radara uztveršanas zonā ir vairāki transporta līdzekļi, ar dažādām kustīgām virsmām, kā konkrētajā gadījumā - motocikls starp kustībā atrodošās automašīnām.

Konkrētajā lietā nav citu pierādījumu, kā policijas darbinieku subjektīvie apgalvojumi, ka J.A motociklu vadīja ar ātrumu 117 km/h. Turklat, abu policijas darbinieku ziņojumos norādītā informācija ir atšķirīga.

Turklāt, Valsts policijas darbinieki R.Šīmanis un R.Ziemelis dienesta ziņojumos norāda, ka pēc pārkāpuma fiksēšanas tika pieņemts lēmums aizturēt likumpārkāpēju, un, izmantojot dienesta transporta līdzekli, abi policijas darbinieki sekoja motociklam, kurš atradās viņu redzeslokalā. Motociklu panākuši tilta otrajā pusē un turpinājuši tam sekot līdz lielveikalā „Spice”.

Apelācijas instances tiesai nav saprotama policijas darbinieku rīcība neizdarīt videoierakstu pēc lēmuma pieņemšanas - aizturēt likumpārkāpēju, lai fiksētu pārkāpuma izdarīšanas turpinājumu, sekošanas un aizturēšanas gaitu, jo visas Valsts policijas automašīnas, kuras norīkotas kontrolēt ceļu satiksmi, ir aprīkotas ar attiecīgām iekārtām, lai precīzi un neklūdīgi fiksētu pārkāpumu, ļautu identificēt pārkāpēju un pārkāpēja personību.

Valsts policijas darbinieki R.Šīmanis un R.Ziemelis dienesta ziņojumos nenorāda iemeslus, kādu dēļ netika veikts videoieraksts konkrētajā gadījumā. Tāpat Valsts policijas iestādes, pieņemot lēmumus, un pirmās

instances tiesa, pieņemot spriedumu, nav skaidrojušas iemeslus, kādu dēļ netika veikta videoieraksts, kad policijas darbinieki sekoja motociklam. Tādēļ apelācijas instances tiesai ir pamats uzskatīt, ka konkrētajā lietā pārkāpuma izdarīšanas apstākļi nav rūpīgi noskaidroti un izvērtēti, lai arī sūdzības iesniedzējs iešnietgtajās sūdzības uz tiem ir norādījis.

Novērtējot administratīvā pārkāpumā lietā atrodošos materiālus kopumā un savstarpējā attiecīnāmībā, apelācijas instances tiesa secina, ka, konstatējot J.A izdarito administratīvo pārkāpumu, policijas darbinieki ir pieļāvuši neprecizitātes un pretrunas, kas tiesai liedz iespēju nonākt pie pārliecības, ka J.A ir tas motocikla vadītājs, kurš 2013.gada 18.jūnijā, plkst.14.50, vadot motociklu Kawasaki ZX6R, valsts reg.Nr. , Rīgā, pa Kalnciema ielu no Melnsila ielas puses Lielirbes ielas virzienā, vadīja motociklu ar braukšanas ātrumu 117 km/h, pie atļautā braukšanas ātruma 50 km/h. Turklat, nav novēršamas šaubas, ka konkrētajos apstākļos, kas minēti spriedumā, ar mērierīci „Iskra 1” Nr.l3192D fiksētais ātrums fiksēts precīzi un attiecas uz J.A vadīto motociklu.

Lai arī apelācijas instances tiesas tiesnešu dzīves pieredze liecina, ka motociklu vadītāji ir tā transporta līdzekļu vadītāju kategorija, kura atļaujas izdarit rupjakos ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumus, tomēr, lai vadītāju sauktu pie likumā noteiktās atbildības, ir nepieciešams pierādīt vadītāja vainīgumu ar pārliecinošiem pierādījumiem, kas izslēdz saprātīgas šaubas par vainīgumu konkrētā pārkāpuma izdarīšanā.

Nemot vērā, ka Valsts policijas Iestāde neiesniedza iebildumus J.A apelācijas sūdzībai, citus pierādījumus, izņemot tādus, kas atrodas lietas materiālos vairāk iegūt nav iespējams, apelācijas instances tiesa visas radušās šaubas un pretrunas interpretē par labu J.A , un tāpēc nonāk pie slēdziena, ka Daugavpils tiesas spriedums, ar kuru J.A sūdzība noraidīta, un Valsts policijas Iestādes lēmums par administratīvā soda uzlikšanu J A ir atceļami, administratīvā lietvedība šajā lietā izbeidzama.

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.²² pantu un 289.¹²panta otrās daļas 2.punktu, Latgales apgabaltiesa

n o s p r i e d a

Atcelt – Daugavpils tiesas tiesneša 2013.gada 18.oktobra spriedumu, ar kuru noraidīta J A sūdzība par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka A.Pumpura lemmu Nr. 2142, kā arī atcelt Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kartības policijas pārvaldes Satiksmes administratīvo pārkāpumu izskatīšanas biroja priekšnieka p.i. T.Kokinās 2013.gada 19.jūnija lēmumu Nr.050/PA 904401 par administratīvā soda uzlikšanu J A .

Administratīvo lietvedību lietā izbeigt.

Latgales apgabaltiesas spriedums nav pārsūdzams un stājās spēkā. Spriedums Latgales apgabaltiesas kancelejā pieejams 2013.gada 27.decembrī.

Sprieduma kopijas triju darba dienu laikā nosūtit administratīvā pārkāpuma lietas dalībniekiem, ja šajā laikā viņi pēc sprieduma lietā neierodas paši.

Tiesnesis – referents (personiskais paraksts) A.Strauts

Tiesnesis (personiskais paraksts) I.Raciņš

Tiesnesis (personiskais paraksts) A.Vilmanis

NORAKSTS PAREIZS

Latgales apgabaltiesas

Krimināllietu tiesas kolēģijas tiesnesis

Rēzeknē, 2013.gada 27.decembrī.

A.Strauts

Sanumurētas un caursutās 6/decembrī Japas
2013.gada 27. decembrī I.Augustaviča
Tiesneša palīdze I.Augustaviča